

Een hersteloperatie over de grens...

Maandag 10 november 2008

Vanmorgen is het eindelijk zo ver. De dag van de opname in Aken. Gisteren heb ik mijn koffertje al gepakt. Ik was verschrikkelijk zenuwachtig maar heb toch goed geslapen. Om half 8 schrikken we wakker. Eigenlijk had ik om 7 uur op willen staan, dus nu wordt het haasten. Snel nog even douchen, de laatste spullen in de auto en dan zijn we klaar om te gaan. Amy is zelfs eerder opgestaan om nog afscheid te nemen.

En dan zijn we onderweg. Op weg naar Venlo waar dr. S. vandaag spreekuur heeft. Hij wil dan vast een mooie tekening op mijn buik maken voor de operatie. Dit is tevens mijn eerste kennismaking met hem en dat is toch wel erg spannend. Zo'n grote operatie laten uitvoeren door een dokter die je nooit eerder gezien hebt.

Om half 9 zijn we in Venlo en gelukkig meteen aan de beurt. Het lijkt een bijzonder aardige jongeman, die alle tijd voor ons heeft. Ik vuur meteen een hele lijst vragen op hem af die hij allemaal rustig beantwoord. Hij geeft nog even aan dat ik niet moet schrikken van het ziekenhuis. Volgens hem is het net een fabriek. Ik ben blij dat hij me vooraf heeft ingelicht. Eerst worden met een microfoon de aders opgezocht, die omgeleid gaan worden naar de nieuwe borst. Met een ingewikkeld patroon van lijnen en figuren op mijn buik, zitten we om 9.15 uur weer in de auto op weg naar Aken.

Mijn gezinnetje met de Samenloop voor Hoop in Roermond, 2008

Het ziekenhuis ziet er inderdaad uit als een chemische fabriek. Buitenom is een leidingstelsel te zien en veel schoorstenen onsierden het dak. Binnen is het al niet veel beter. Schreeuwende kleuren zorgen er voor dat ik acuut onrustig word. Grasgroene vloerbedekking met gele strepen en knaloranje muren afgewisseld met roodgele vlakken. Wie verzint zoiets voor een ziekenhuis? Het harde schreeuwerige praten van onze buurlandbewoners draagt niet bij aan mijn welbevinden. Ik voel me meteen vreselijk verloren en maak het liefst meteen rechtsomkeer naar huis. Het voelt hier een beetje als in een grote stad waar niemand je opmerkt. Als we eindelijk bij de betreffende receptie zijn aanbeland, blijken die ook niet op ons te zitten wachten. Ik sta op de lijst voor een dag later en het AZM Maastricht zou een fout gemaakt hebben. We moeten in

de wachtkamer plaatsnemen en ze gaan even rondbellen om te informeren wat er fout is gegaan. De verpleegkundige beweert dat er nooit op dinsdag wordt geopereerd maar altijd op woensdag. Als ik zelf dr. S. hierover bel zegt deze dat hij nog nooit op woensdag heeft geopereerd, maar altijd op dinsdag!!!

We moeten wachten tot de plastisch chirurg van Aken uit de operatiekamer komt en dan zullen we meer horen. We besluiten in de tussentijd maar wat te gaan eten in het restaurant. Ik baal vreselijk. Eerst weken dat gedoe met ziekenfonds VGZ om het benodigde E112-formulier te krijgen dat je moet hebben als je in het buitenland geholpen wordt en nu dit misverstand weer. Als we

terugkomen op de afdeling horen we dat ik toch opgenomen word. Ik had me er stiekem al op verheugd weer naar huis te kunnen. Vervolgens ben ik een uur bezig met het invullen van formulieren en het beantwoorden van vragen. Dan word ik naar een andere afdeling gestuurd waar alles zich herhaalt. Dan weer terug naar de eerste afdeling waar schijnbaar alles fout gaat wat er maar fout kan gaan. Er zijn helemaal geen gegevens over mij bekend dus nogmaals een heleboel vragen. Na uren debatteren is het eindelijk duidelijk naar welke afdeling ik moet. Afdeling nummer 8. Daar aangekomen worden we naar kamer 4 gestuurd. Vervolgens bekommert er niemand zich nog om ons. Als ik na anderhalf uur ga vragen of ze nog aan me gedacht hebben, krijg ik een snauw dat ik op de kamer moet blijven. Twee uur later komt er eindelijk iemand bloed prikken. Nu gebeurt er tenminste iets. Gelukkig kan ik dan direct door naar de anesthesist, waar we opnieuw een vragenformulier moeten invullen. Ook hij heeft nog geen enkele gegevens over mij en dus moet het hele verhaal weer van voren af aan verteld worden. Het formulier waarop ik alle allergieën, eerdere ziektes en behandelingen heb ingevuld is in het Nederlands en wordt afgekeurd. Het moet opnieuw 'und jetzt in Deutsch bittell' Zelf ben ik inmiddels helemaal hyper en bekaft van het wachten. De narcotiseur legt alles uit en BELOOFT!!! me dat ik deze keer niet ziek zal worden van de narcose. Ik geloof er geen woord van maar hij weet het zeker. Ik hoop natuurlijk dat hij gelijk heeft. Hierna verschijnt er een fotograaf die mij 'voor' en 'na' wil vastleggen. Als we terug zijn op de kamer heb ik in ieder geval een schoon bed en een nachtkastje. We maken vorderingen. Maar het is dan ook al half 5!

De plastisch chirurg komt nog langs en legt uit wat er gaat gebeuren. Gelukkig krijg ik rond 18.00 uur nog een broodmaaltijd aangeboden. Ook Laurens is moe van het wachten en alle misverstanden. In het ziekenhuiswinkeltje halen we nog iets te drinken voor vanavond. Sinds vanmorgen hebben we geen verpleging meer gezien. Na het eten gaat Laurens naar huis en komt de avondzuster mijn operatiejasje brengen met de mededeling dat ik dat morgenvroeg meteen aan moet trekken. Hoe vroeg is nog niet bekend. Ik wacht het maar af en hoop dat ik vannacht wat kan slapen. Door al het gedoe kijk ik vreselijk op tegen morgen. Als het dan maar wel goed gaat!